

РЕЙ БРЕДЪРИ ПОСЕЩЕНИЕТО

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2009

chitanka.info

Рей Бредбъри
20 октомври 1984 г.
9:45–10:07

(След като прочетох новината за смъртта на млад актьор, чието сърце било присадено на друг човек)

Беше се обадила и щеше да дойде на посещение.

Отначало младият мъж не беше склонен — не, не, благодаря, съжалявам, разбирам, но не.

Ала щом чу тишината от другата страна на линията — абсолютно никакъв звук, единствено смълчана и затворена в себе си мъка, самият той замълча и накрая каза — да, добре, елате, но моля ви, не се задържайте твърде дълго. Положението е доста необичайно и не зная как да се оправя с него.

Тя също не знаеше. По пътя към дома на младия мъж се питаше какво ли ще му каже, как ще реагира, той какво ще отвърне. Ужасно се страхуваше, че ще направи нещо прекалено емоционално и той ще я изхвърли навън и ще затръшне вратата под носа ѝ.

Защото тя изобщо не беше виждала младия мъж. Той ѝ беше абсолютно непознат. Никога не се бяха срещали и след отчаяно търсене най-сетне едва вчера бе успяла да открие името му с помощта на приятели в местната болница. И сега, преди да е станало твърде късно, просто трябваше да се види с напълно непознатия човек по най-необичайната причина в своя живот — всъщност в живота на всички майки на света от възникването на цивилизацията.

— Изчакайте ме, моля.

Даде на таксиметровия шофьор двадесетдоларова банкнота, за да е сигурна, че ще бъде тук, ако се случи да излезе по-рано от очакваното. Дълго стоя пред входа на жилищния блок, докато най-накрая пое дълбоко дъх, отвори вратата, влезе и взе асансьора до третия етаж.

Затвори очи пред вратата, отново пое дълбоко дъх и почука. Никой не отговори. Обхваната от внезапна паника, зачука силно и енергично. Този път вратата най-сетне се отвори.

Младият мъж, някъде между двацет и двацет и четири годишен, я погледна боязливо и рече:

— Вие ли сте госпожа Хадли?

— Изобщо не приличате на него — чу се да произнася тя. — Искам да кажа... — Запъна се, изчерви се и едва не се обърна да си отиде.

— Всъщност не сте и очаквали да приличам, нали?

Младежът отвори вратата и отстъпи настрана. На малката масичка в центъра на стаята ги очакваше кафе.

— Не, ама че глупаво от моя страна. Не зная какви ги говоря.

— Седнете, моля. Аз съм Уилям Робинсън. За вас — Бил, предполагам. Чисто или с мляко?

— Чисто.

Гледаше как ѝ налива.

— Как ме открихте? — попита той, докато ѝ поднасяше чашата.

Тя я пое с треперещи пръсти.

— Познавам няколко души от болницата. Направиха справки.

— А не би трябвало.

— Да, зная. Но не ги оставих на мира. Разбирате ли, заминавам да живея във Франция. За година, може и повече. Това беше последната ми възможност да посетя своя... искам да кажа...

Млъкна объркано и впери поглед в чашата си.

— Значи са събрали две и две, въпреки че досиетата би трябвало да са заключени? — тихо попита той.

— Да — отвърна тя. — Всичко съвпаднаше. Синът ми загина в същата нощ, когато сте постъпили в болницата за сърдечна трансплантация. Просто трябваше да сте вие. През онази нощ, а и през цялата седмица не е имало друга подобна операция. Зная, че когато сте излезли от болницата, синът ми, или поне сърцето му — трудно ѝ бе да го каже, — е излязъл с вас.

Остави чашата на масата.

— Не зная защо съм тук — промълви тя.

— Напротив, знаете — рече той.

— Не, наистина не зная. Всичко е толкова странно, тъжно и ужасно, а едновременно като дар от Бога, знам ли. Намирате ли някакъв смисъл в това?

— Определено. Жив съм благодарение на този дар.

Сега беше негов ред да замълчи, да си налее кафе, да го разбърка и да отпие.

— Когато си тръгнете оттук, къде ще отидете? — попита младежът.

— Да отида? — несигурно повтори жената.

— Искам да кажа... — Младежът потръпна от собствената си неувереност. Думите просто не идваха. — Искам да кажа, ще правите ли и други посещения? Има ли още...

— Разбирам. — Жената кимна няколко пъти, видимо събра сили, погледна отпуснатите си в скута ръце и накрая сви рамене. — Да, има и други. Синът ми... очите му са дадени на някого в Орегон. Има също и в Туксон...

— Не е нужно да продължавате — прекъсна я младежът. — Не биваше да ви питам.

— Не, не. Всичко е толкова странно, толкова нелепо. Толкова ново. Само допреди няколко години подобно нещо не би могло да се случи. А сега времената са други. Не знам да плача ли, да се смея ли. Понякога започвам с едното и продължавам с другото. Събуждам се объркана. Често се питам дали и той не е объркан. Но това е още по-глупаво. Него го няма.

— Има го — рече младежът. — Той е тук. И аз съм жив именно защото той е тук в същия този момент.

Очите на жената блеснаха, но в тях нямаше сълзи.

— Да. Благодаря ви.

— Не, аз благодаря на него и на вас, че ми позволихте да продължа да живея.

Жената внезапно скочи, сякаш подгонена от емоции, за чиято сила сама не бе подозирала. Огледа се за вратата, но сякаш не я видя.

— Къде отивате?

— Аз...

— Но вие тъкмо дойдохте!

— Глупаво е! — възкликна тя. — Много неудобно. Натоварвам прекалено много вас, себе си. Тръгвам си сега, преди да е станало толкова нелепо, че да полудея...

— Останете — каза младежът.

Тя се подчини на заповедта му и почти седна.

— Допийте си кафето.

Остана права, но взе чашата с треперещи ръце. Известно време единственият звук в стаята беше тихото потракване на порцелан,

докато тя гълташе кафето си сякаш с неутолима жажда. После остави празната чаша.

— Наистина трябва да вървя. Чувствам се премаляла. Мисля, че ще припадна. Толкова съм смутена от себе си, от това идване тук. Бог да ви благослови, млади човече, и дано да ви чакат още дълги години живот.

Тръгна към вратата, но младежът препречи пътя ѝ.

— Направете това, за което дойдохте — рече той.

— Какво...?

— Знаете. Много добре знаете. Нямам нищо против. Направете го.

— Аз...

— Давайте — нежно ѝ каза той, затвори очи, разпери ръце и зачака.

Тя впери поглед в лицето му, после в гърдите му, където под ризата нещо сякаш едва доловимо помръдваше.

— Сега — тихо рече той.

Тя почти посегна.

— Сега — каза ѝ той за последен път.

Тя направи крачка напред. Завъртя глава и бавно, много бавно доближи дясното си ухо, докато то не докосна гърдите на младежа.

Можеше да възкликне. Можеше да извика нещо. Не го направи. Сега и нейните очи бяха затворени, тя слушаше. Устните ѝ се движеха, мълвяха нещо, може би някакво име, отново и отново, почти в ритъм с пулса под ризата, под плътта, вътре в търпеливия млад мъж.

Сърцето биеше.

Тя слушаше.

Сърцето биеше — спокойно и равномерно.

Слуша го дълго. Бавно изпусна дъх и бузите ѝ поруменяха.

Слушаше.

Сърцето биеше.

После вдигна глава, погледна за последен път младежа, устните ѝ бързо докоснаха бузата му. Обърна се и забързано прекоси стаята без благодарности, защото не бяха необходими. Не се обърна на вратата, само я отвори, излезе и затвори тихо след себе си.

Младият мъж дълго остана неподвижен. Дясната му ръка се плъзна по ризата, по гърдите му, за да почувства онова, което се

намираше под нея. Очите му — все още затворени, лицето — безизразно.

После се обърна и седна, без да гледа къде, и взе чашата да допие кафето си.

Силният пулс, огромната вибрация на живот в гърдите се пренасяше по ръката му до чашата и тя запулсира в равномерен безкраен ритъм. Той я допря с устни и започна да пие от нея така, сякаш кафето беше лекарство, дар, който щеше да пълни чашата отново и отново, ден след ден, много по-дълго отколкото можеше да предвиди. Пресуши чашата.

Едва тогава отвори очи и видя, че стаята е празна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.